

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

[Ll. Claudus curatur.]

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

Cæcus lumine donatur.

ST Ecclesia parochialis Ecclesiæ B. Petri in veteri Castro contigua. Iuxta quam residens cæcus quidam, audiuit concentum popularium in reparatione cuiusdam ægri deuotissimè congratulantium. Erat autem hic de terra, & de gente Sclauorum: quibus simplicitas, vel irrationabilitas, prauitate quadam ingenij, naturalis est adeò, vt vix vel tenuem fidei videantur habere scintillam. Quærit ergò causam talis concentus. Cui, cum pro sanatione languentis hæc fieri, indicatum esset, ait: Iste HENRICVS Teutonicus cum sit, solis Teutonicis gratia sua prestat subsidium: Mibi verò, gentiq; mea hominibus nihil vnquam beneficij contulit. In risum ergò, qui aderant, excitantur. Quidam verò sanioris animi, vt Ecclesiam petat pro salute sua rogaturus, adhortantur. Ductus itaq; vbi reliquiæ Beati Confessoris seruabantur, humi prosternitur: Et paulò post pietatem Teutonicis, Sclaus ipse, quam negari sibi querebatur, experitur. Cæperunt enim ab oculis eius albedines in modum squamarum auelli, optatumq; lucis suffragium in eo redintegrari. Vnde gens illa, quæ vt dixi, rustica simplicitate, & fidei pusillanimitate se sperni arbitrabatur, hoc beneficio, fiducia, speq; resumpta, vltra omnes Beatum HENRICVM studio deuotiori venerabatur.

CAPVT LI.

Claudus curatur.

Vius rei, quam dicturus sum, tot ferè testes habentur, quot fratres, qui tunc temporis fuere, apud præfatam B. Petri Ecclesiam inueniuntur: qui eam tanto fidelius, quanto verius agnouisse contigit, attestantur. In quadam eorum villa ciuitati proxima, rusticus quidam, graui tactus infirmitate, officium pedis vnus amiserat, adeoq; arentibus neruis ac carne præmortua emarcuerat, vt humana solertia, vel studio in eo recuperari sanitatem, tam ipsi,

ipsi, quàm omnibus eum intuentibus, impossibile videretur. Unde, quod ab homine fieri desperabat, ab eo, cui nihil est difficile, sed solus restaurat vniuersa, per Beati HENRICI patrocinium, fide firma, spe solida, quærens; eius misericordiæ ianuam fletibus assiduis, ieiuniis crebris pulsauit, & tandem in formam pristini gressus restitui meruit.

CAPVT LII.

Mulier surda & muta & audiendi & loquendi facultatem recipit.

IN pago quodam miliari vno à Merseburgensi castro distante, mulier surda & muta ab exordio natiuitatis suæ, à propinquis & ciuibus, misericordiæ sinu fouebatur. A quibus, ad Ecclesiam perducta, nutibus & signis, quibus erga eam uti possibile fuit, ante beati Confessoris reliquias prona sterni iubebatur. Sed illa iumento insipienti similis, pro se nil rogare nouerat; vel quod essent reliquæ, aut quid gereretur, penitus nesciebat: cui tamen fidelium pro salute eius in commune supplicantium oratio, fidesq; subueniebat, & per Beati HENRICI suffragia, ut ipsa postea testabatur, in utroq; corporis officio reformari meruit ex integro.

CAPVT LIII.

Ignis urens, sed non comburens.

VM excubiæ sacræ à fidelibus circa thesaurum incomparabilem sine intermissione fierent, ita ut aliis recedentibus, aliis venientibus, die noctuq; fores Ecclesiæ non clauderentur, custos Ecclesiæ inter oues, lupos, sub vellere ouium latentes, non facile agnoscere considerans, auferri furtim reliquias metuebat. Ad quod præcauendum ex quadris lapidibus, factis satis habili reconditorio, eas in illo locauit. Cui etiam ostiolum ex pino, quod, causa poscente, claudi & aperiri posset, imposuit. Nocte ergo quadam, infra Cursum, matutinum lumē incautus eidem apponens.